

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ *	ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"
*Εν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2.—	N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ	6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
*Εν τῷ Ἐξωτερικῷ ὄρ. 3 ἢ Φρ. γρ. 2.50	MIX. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗ	(ὑπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)
*Εν Ρωσσίᾳ ρούβλ. ἀργυρ. 2.—		

Τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐπαιδεύσεως συνιστᾷ κατ' ἐπανάληψιν πρὸς τοὺς κ.κ. Σχολάρχας, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Ἀημοδιδασκάλους τὸ «Παιδικὸν Περιοδικὸν ὡς συντελοῦν εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν παιδῶν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ! παντεῦ χαρὰ μεγάλη ὁ κόσμος τῶν Χριστιανῶν ἀγάλλεται καὶ ψάλλει. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὸν θάνατον πατήσας κ' εἰς τοὺς νεκροὺς ἀνάστασιν αἰώνιον χαρίσας.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ! τὰ χαρωπά σας χεῖλη ἄς ψάλλουν εἰς τὸν πλάσῃν μας, ἀγαπητοὶ μου φίλοι. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ! μ' εὐλάβεια μεγάλη εἰς τὸν Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν καθ' ἕνας μας ἄς ψάλλῃ.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

Ὁ Πάσχα πλησιάζει. Ὅλοι ἐτοιμάζονται νὰ περάσουν τὰς ἀγίας αὐτὰς ἡμέρας μὲ τραγούδια καὶ χαρὰς. Τὰ μικρὰ παιδιὰ τρέχουν χαρωπὰ περὶ τῶν γονέων των καὶ παρακαλοῦν αὐτούς, νὰ τοῖς ἀγοράσωσιν ὅ,τι θέλει ἢ ὄρεξις των.

Ὁ Κυρ-Ἀνδρέας, πτωχὸς ἀλλὰ τίμιος ἐργάτης καὶ καλὸς οἰκογενειάρχης, εἶχεν ἓνα παιδάκι φρόνιμο καὶ ἓνα γατάκι πολὺ ἔξυπνο, καλομαθημένον καὶ ἄσπρο ἔἰν τὸ χιόνι. Τὸ παιδάκι ἠγάπα πολὺ τὸ γατάκι του, ἦτον ἡ μόνη του χαρὰ· ἐπαιζον μαζὶ, ἔτρωγον μαζὶ, ἐκοιμῶντο μαζὶ καὶ πάντοτε τέλος ἦσαν ἀχώριστοι· μόνον ὅταν ὁ Γιαννάκης ἦτον εἰς τὸ σχολεῖον, τὸ γατάκι ἔμενε εἰς τὸ σπῆτι μόνον του.

Τὴν παραμονὴν τοῦ Πάσχα ὁ κυρ-Ἀνδρέας ἠγόρασεν ἓνα παχουλὸ παχουλὸ ἀρνάκι διὰ τὸ Πάσχα καὶ νέα φορέματα καὶ καπελλάκι διὰ τὸ τέκνον του. Ὁ Γιαννάκης ἄμα τὰ εἶδεν, ἤρχισε νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ἐχάιδε τὸ ἀρνάκι, ἐκύτταζε τὰ φορέματά του, καὶ ἐφόρει συχὰ τὸ καπέλλο του. Ἀφοῦ διεσκέδασεν ἀρκετὰ, ἐκουράσθη τόσον πολὺ, ὥστε χωρὶς νὰ φάγῃ τίποτε παρήτησε τὰ νέα ἐνδύματά του καὶ τὸ καπέλλο του εἰς ἓν δωμάτιον καὶ

ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην του, ὅπου μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη.

Μετ' ὀλίγον ἄμα ἡσυχία ἐβασίλευεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κυρ-Ἀνδρέα, ὅλοι ἐκοιμήθησαν ἐνωρίς· εἰξεύρετε διατί; Διότι ἤθελαν νὰ σηκωθοῦν τὰ μεσάνυχτα, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· τὸ γατάκι ἐπῆγε καὶ αὐτὸ νὰ κοιμηθῇ μετ' ὁ φίλον του τὸν Γιαννάκη, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ θύρα τοῦ δωματίου του ἦτο κλειστή· γρατσουνίζει, νιαουρίζει, τίποτε ! ὁ Γιαννάκης δὲν τὸ ἤκουε, διὰ νὰ ἀνοίξῃ. Φεύγει τότε παραπονεμένον κατὰ τοῦ συντρόφου του καὶ πηγαίνει νὰ εὔρη ἄλλου μέρος νὰ κοιμηθῇ, ὅτε βλέπει τὴν θύραν ἐνὸς δωματίου ἀνοικτὴν· εἰσερχεται εἰς τὸ δωμάτιον καὶ βλέπει τὸ καινούργιον καπέλλο τοῦ Γιαννάκη· ἀμέσως τοῦ ἔρχεται μία ἰδέα· «ἀφοῦ δὲν θὰ παίξῃ μετ' ὁ Γιαννάκη ἀπόψε, ἄς παίξῃ μετ' ὁ καπέλλο του».

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερον, ἀρχίζει ἀμέσως νὰ τὸ ἀράξῃ πότε μετ' ὁ δόντια καὶ πότε μετ' ὁ νύχια του εἰς τὸν τρόπον ὥστε τὸ καυμένον τὸ καπέλλο χωρὶς νὰ ἔχη ὄρεξιν ἔκαμε χίλιας δυὸ τούμπαις εἰς τὸ λεπτό. Ἀμα ἐτελείωσε τὸ παιγνίδι, τὸ μὲν γατάκι ἐκοιμήθη κουρασμένον, τὸ δὲ καπέλλο, τὸ ὅποσον εἶχε κουρασθῇ ἀκόμη περισσότερον, ἐκοιμήθη καὶ αὐτὸ ἐμπροσθεν τῆς θύρας, ὅπου τὸ εἶχε φέρει τὸ γατάκι μετ' ὁ νύχια του.

Τώρα πλέον ὅλοι κοιμῶνται εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κυρ-Ἀνδρέα. Εἶνε μεσάνυχτα· μόνον τ' ἄστεράκια φεγγαροβολοῦν ἔξω εἰς τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ βλέπῃ ὁ ἱερεὺς ποῦ πη-

Η ΣΟΦΙΑ — ΎΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

(Διάλογος διὰ τῆς ἐξετάσεως μικρῶν παιδιῶν)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ

- Κ. Μεγαλάκη, πέμον, ξέρεις, τόσο ἄνδρες καὶ κυρίες τίπροσμένουν νὰ ἀκούσουν;
- Μ. Τῆς δικαίης μας τῆς σοφίας.
- Κ. Τῆς σοφίας μας ν' ἀκούσουν; Μὰ τί λέγεις Μεγαλάκη; Τῆς σοφίας μας ν' ἀκούσιν; Μὰ δὲν ἔτρεπέσαι λιγάκι ἀπὸ τόσα δὰ παιδάκια νὰ ζητῆς καὶ σὺ σοφίαν Ἕμενον, ξέρεις σὺ καμμίαν;
- Μ. Πῶς δὲν ξέρω
- Κ. Πέμον μίαν.
- Μ. Νὰ! πῶς ὁ θεὸς τὸν κόσμον ἐπλασεν εἰς ἐξ ἡμέρας κ' ἔκαμεν ἡμᾶς κυρίους ἐπ' αὐτῆς ἐδῶ τῆς σφαίρας
- Κ. Τί ἀληθινὴ σοφία! Αἱ ἐσεῖς καλὰ παιδάκια τοῦ σοφοῦ μας Μεγαλάκηδὲν κτυπεῖτε παλαμάκια ποῦ νομίζει ὅτι εἶναι σοβαρὴ φιλοσοφία νὰ γρῶριζῃ τοῦ θεοῦ μας τῆ σοφίη δημιουργία;
- Μ. Γιατὶ Κώστα, δὲν σ' ἀρέσει;
- Κ. Ὅχι, ξέρεις καμμιά ἀλλή νὰ μπορῆν νὰ τῆν χωρέσῃ τὸ κοῦτό μου τὸ κεφάλι;
- Μ. Ξέρω, φίλε μου, νὰ γράρω, νὰ ἀφαιρῶ καὶ νὰ ἀθροίζω νὰ διαβάω δίχως λάθος, Γαλλικὰ νὰ συλλογίζω

ξέρω πατριδογραφίαν, ξέρω πραγματογνωσίαν ξέρω φίλε ιστορίαν, μουσικὴν, γεωγραφίαν ξέρω...

- Κ. Στάσου Μεγαλάκη μὲ αὐτὰ ὅπου γρῶριζεις πάνσοφος εἰς τὰ σωστά σου ὅτι ἐγίνες νομίζεις;
- Μ. Ὅχι, πάνσοφος δὲν λέγω ὅτι ἐγίνα Κωστάκη μὰ νομίζω ὅτι εἶνα, τόσο δὰ μικρὸ παιδάκι γιὰ νὰ ξέρῃ ὅσα εἶπα μὲ μεγάλη εὐκολία εἶναι ἴδω σὺν νὰ λέγῃ μὲ ἀληθινὴ σοφία. Δὲν πιστεύω δὰ νὰ θέλῃς ἕνα παιδικὸ κεφάλι περὶ μεγάλη ἀπὸ τοῦτη τῆ σοφία νὰ σοῦ βγάλῃ; Μὰ γιατί καλὲ Κωστάκη δὲν μιλεῖς; Νὰ δὰ ἡ ὥρα νὰ μου πῆς ὅτι καὶ πάλι κουταμάρες λέγω τώρα Μίλησε λοιπὸν καμμένε... Μίλησε ἀγαπητέ μου ἔχω δικαίον ἢ ὄχι;... Ἐξέτω; Ἀπάντησέ μου
- Κ. Ἐχέεις δικηὸν Μεγαλάκη διὰ τὰ μικρὰ παιδίον ἢ σοφία εἶναι ὅτι μελετοῦν εἰς τὰ βιβλία διὰ τοῦτο κ' ἐγὼ τώρα ἔς τὸ θρανίον τρέχω πάλι μὲ πεποῖησιν πῶς ἔχω τὸ σφωττερο κεφάλι.

(Ni Cos).

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΙ ΔΥΟ ΣΤΡΟΥΘΙΑ

πορεύεστε πάντοτε τὰς φιλονεικίας, διότι γίνονται πολλάκις πρόξενον πολλῶν δυστυχημάτων

Εἶναι μία κακὴ συνήθεια, τὴν ὁποῖαν οἱ μικροὶ μου φίλοι εὐχομαι πολὺ σύντομα νὰ τὴν ἀποβάλωσιν, ἰὰν κατὰ δυστυχίαν ἔχωσιν αὐτήν.

Ἦσαν ποτὲ δύο ἀδελφοὶ ὀνομαζόμενοι Μαυρίκιος καὶ Λουδοβίκος.

Μίαν ἡμέραν εἶδον αὐτοὺς εἰς τὸν κήπον νὰ ὑβρίζωνται, νὰ γρονθοκοποῦνται καὶ νὰ ἀπειλῆ ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Καὶ εἰσεύρετε ποῖα ἦτον ἡ αἰτία τῆς φιλονεικίας των; Ἡ μαγειρίσσα εἶχε δώσει εἰς τὸν Μαυρίκιον ἕν μικρὸν γλύκισμα, εἰς δὲ τὸν Λουδοβίκον δὲν ἔδωκε.

Τοῦτο ἦτον ἡ ἀφορμὴ νὰ δείξῃ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον τὴν κακίαν του!

Καθὼς λοιπὸν ἐφιλονείκουν παρετήρησαν ἕν στρουθίον, τὸ ὁποῖον ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν φωλεάν του ὀλίγα βήματα μακρὰν αὐτῶν, καὶ ἤρπασε μὲ τὸ ράμφος του ἕνα μέγαλον σκώληκα.

Ἐνῶ δὲ ἤτοιμαζέτο νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν φωλεάν του, ἄλλο πτηνὸν ὅμοιον μὲ αὐτὸ, πετῆ πλησίον του καὶ ζητεῖ νὰ τῷ ἀφαιρῆσῃ τὸ λάφυρόν του.

Τότε τὰ δύο πτηνὰ ἐρρίφθησαν τὸ ἕν κατὰ τοῦ ἄλλου,

ἐκτυπῶντο φοβερὰ καὶ τὸ ἕν ἀφῆκε μὲ τὸ ράμφος του τὰ πτερὰ τοῦ ἄλλου.

Ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ Λουδοβίκος ἀφῆκον τὴν φιλονεικίαν των, διὰ νὰ ἴδωσιν τὰ πτηνὰ.

Τὸ δεύτερον πτηνὸν εἶχεν ἀποσπάσει τὸν σκώληκα ἀπὸ τὸ πρῶτον καὶ ἤτοιμαζέτο νὰ πετάξῃ θριαμβευτικῶς εἰς τὴν φωλεάν του, ὅτε εἰς γάτος, πηδήσας ἐν τινος παραθύρου, ἀρπάξει τὸν κλέπτην καὶ τὸν κάμει μίαν μπουκιά, ἐνῶ τὸ ἄλλο πτηνὸν, τὸ ὁποῖον εἶχε πετάξει εἰς ἕν δένδρον ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν φόβον του.

— ὦ! Μαυρίκιε, ἐφώναξεν ὁ Λουδοβίκος συγκεινημένως· δὲν εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἤρχετο εἰς λείων τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ ἐφιλονεικοῦμεν, καὶ νὰ μᾶς κατεβρόχθιζε;

— Ναι, ἀλλὰ δὲν θὰ κατεβρόχθιζε σὲ Λουδοβίκε, ἀλλ' ἐμὲ, διότι ἐγὼ ἤρχισα τὴν φιλονεικίαν. Ἡ Αἰκατερίνη εἰς σὲ ἔδωκε τὸ γλύκισμα καὶ ἐγὼ ἠθέλησα νὰ σοὶ τὸ ἀφαιρέσω· ἐγὼ ἤμην ὁ αἴτιος τῆς ἔριδος.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, διότι δὲν ἠθελον νὰ σοὶ δώσω τὸ ἥμισυ. Ἄς μιμηθῶμεν εἰς τὸ ἐξῆς τὰ δύο αὐτὰ πτηνὰ· ὁσάκις δὲ ἔχωμεν κἄτι τι καλόν, ἕς τὸ μοιραζώμεθα ὡς δύο καλὰ παιδιὰ.

Καὶ ὁμιλῶν οὕτω ὁ Μαυρίκιος, ἐμοίρασε τὸ γλύκισμα εἰς δύο καὶ προσέφερε τὸ ἥμισυ εἰς τὸν Λουδοβίκον.

Οὕτω πρέπει νὰ πράττωσιν ὅλα τὰ καλὰ ἀδελφάκια.

(Victorien Aury)

Εἰρ. Κ...

Ο ΔΡΑΚΟΣ

(Παράμυθος)

εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνοῦ ἦτον εἰς στερεώτατος καὶ πολὺ ὠραῖος πύργος, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία ἑνὸς φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ Δράκου.

Ἄ! ... ἂν εἴσθε εἰς τὴν ἐποχὴν του, δὲν θὰ ἠδύνασθε ἔχει μόνον νὰ περάσητε ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλ' οὐδέ νὰ τὸν ἴδητε τὸν Δράκον κατὰ πρόσωπον.

Ἦτο φοβερός, ἄγριος, κακός· εἶχε κἄτι μάτια — Θεὲ μου! — ἔσεν κάρβουνα ἀναμμένα! Εἰς τὸ μέσον δὲ τῆς κάτω σιαγόνας εἶχε ἕνα καὶ μονάκριβον δόντι — μὰ τί δόντι! — ἔσεν ἀγκίστρι!

Εἰς τὸ δόντι του αὐτὸ ἦτο μαζευμένη ὅλη ἡ δύναμις του. Ἐνεκεν μάγος μάλιστα τῷ εἶπε μίαν φορὰν ὅτι ἂν τοῦ πέση, θὰ χάσῃ πλέον ὅλην του τὴν δύναμιν καὶ θὰ γίνῃ ὁσὸν ἀρνάκι!

Φαντασθῆτε σᾶς πλέον πῶς ἐπεριποιεῖτο τὸ δόντι του· τὸ εἶχε μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ· δόντι μου δοντάκι μου τὸ πῆγαινε ὅλην τὴν ἡμέραν!

Τί νὰ σᾶς εἶπω ὅμως! ... εἶχε καὶ ἕνα ἐλάττωμα πολὺ παρὰ πολὺ κακόν ... Ἦτο λαίμαργος!

Ἄν τοῦ εἶδες ἕνα γλύκισμα, ἠδύνασο νὰ τοῦ πάρῃς τὸ δόντι!

Ἄς μὴ τὰ πολυλογῶ ... Παράτηρήσατέ τον εἰς τὴν εἰκόνα καὶ θὰ ἴδητε ἂν σᾶς λέγω ψεύματα ... Ἦτο τὸ φόβητρον ὅλων τῶν παιδιῶν διηγούνται ὅμως ὅτι ποτὲ δὲν ἐπαίραζε κανένα καλὸ

παιδί· μόνον ὅσα ἦσαν κακὰ παιδιὰ αὐτὰ τὰ κατεβρόχθιζε μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ὁ μικρὸς Κοκὸς Κοκοράκης τὸν ἐφοβεῖτο καὶ αὐτὸς πολὺ, ἂν καὶ ἦτο γενναῖος καὶ καλός.

«Ἄδιάφορον πῶς τρώγει τὰ κακὰ παιδιὰ ὁ Δράκος· οἱ κακοὶ πρέπει νὰ διορθῶνται, καὶ θὰ σοῦ διορθώσω καὶ ἐγὼ τὸν κύρ—Δράκο διὰ τὴν σκληρότητά του αὐτήν,» ἔλεγε μὲ ὑπερηφάνειαν ὁ μικρὸς Κοκὸς Κοκοράκης.

Καὶ πραγματικῶς ἀκούσατε τί ἐσκέφθη νὰ κάμῃ μὲ τὸ μικρὸ του κεφαλάκι.

Ἦγόρασε μίαν ἡμέραν μίαν καλὴν τούρταν ἀπὸ τὸ καλλίτερον ζαχαροπλαστεῖον· ἔβαλε τὰ καλὰ του ἐνδύματα καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Δράκου, διὰ νὰ τῷ τὴν προσφέρει ὡς δῶρον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐτελείωνε τὸ γεῦμά του, ἔξαπλωμένος εἰς τὴν ἀναπαυτικὴν πολυθρόναν του.

Ἐγνώριζε τί εἶχεν εἶπει ὁ μάγος εἰς τὸν Δράκον, καὶ πρὶν φθάσῃ εἰς τὸν πύργον ἔβαλεν εἰς τὴν τούρταν ὀλίγα πετραδάκια μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐνοήσῃ.

Ὅταν ἐπλησίασεν εἶπεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ Δράκου, ὅτι θέλει νὰ τῷ δώσῃ ὁ ἴδιος ἕνα ὠραῖον γλύκισμα, καὶ μετ' ὀλίγον — ἴδετε τον — εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον κρατῶν τὴν τούρταν μὲ μεγάλην γενναϊότητα καὶ προσποίησιν.

« Αἰ εἰ εἰ! καλῶς τὸ καλὸ παιδί! ... » εἶπεν ὁ λαίμαργος Δράκος ὅλος χαρὰ, μὴ βλέπων τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμὴν διὰ νὰ φάγῃ τὸ γλύκισμα.

Ἀλλὰ μόλις ἐδάγκασε τὴν τούρταν ἐρρηξεν μίαν φοβε-

ρὰν κραυγὴν πόνου, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐμαρτυροῦσαν ἀμέσως ὅλοι οἱ ὑπηρέται του, διὰ νὰ ἴδωσιν τί ἐπαθεν ὁ κύριός των.

ΤΗΝ ΑΥΓΗ - ΤΗΝ ΑΥΓΗ

Ποίημα Νι-Κος

Μουσική ΘΕΜ. ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ

ΜΕΤΡΙΟΣ

p

Τὴν αὐ- γή τὴν αὐ- γή τὰ φω- νά- ζει τὸ που- λι ἄ- πό τὸ μι- κρὸ κλου-

f

ἑά-κι 'Ε- λε - νά - κι 'Ε- λε - νά - κι πῶς πει - νῶ πο - λὺ πῶς πει - νῶ πο - λὺ.

Τὴν αὐγή, τὴν αὐγή,
τὸ ἀρνάκι προσκαλεῖ
τὸ μικρὸ τὸ Ἐλενάκι
νὰ τοῦ λῶση χορταράκι
καὶ νερὸ πολὺ.

Τὴν αὐγή, τὴν αὐγή,
γὰρ φωνάζει τὸ σκυλί
Ἐλενάκι, Ἐλενάκι,
δός μου ἕνα κοκκαλάκι,
Πῶς πεινῶ πολὺ!

Καὶ εὐθὺς τὸ Ἐλενάκι
μὲ γὰρὰ πολλή
δίδει χόρτα 'στὸ ἀρνάκι
καναβοῦρι 'στὸ πουλάκι
κρέας 'στὸ σκυλί.

Εἰς τὸν ἐγγράφοντα πέντε συνδρομητὰς δίδεται δωρεὰν ὁ Ἄος τόμος τοῦ περιοδικοῦ, εἰς δὲ τὸν ἐγγράφοντα τρεῖς δίδεται τὸ Λεύκωμα.

— Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ περιοδικοῦ, ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ κ. Γ. Καμπάση ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, παρὰ παντὶ Ἑλληνοδιδασκάλῳ ἢ Δημοδιδασκάλῳ καὶ ἀνταποκριτῇ τοῦ περιοδικοῦ.

— Παρακαλοῦνται οἱ κατέχοντες ἀγγελίας τοῦ «Παιδικοῦ-περιοδικοῦ» νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς ἐγκαιρῶς.

— Ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους δύνανται νὰ πληρώσωσιν οἱ βουλόμενοι, ἔχομεν ἐκτός τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει δι' ἄλλας πόλεις ὀνομασθέντων, ἐν Πειραιεῖ τὸν κ. Χρῆστον Πυρπασόπουλον διευθυντὴν ἰδιωτικοῦ Καπνεργοστασίου ἐν ὁδῷ «Μακρῶς Στοῦχος», ἐν Πάτραις τὸν κ. Κωνστ. Π. Θεοχάρη, ἐν Τσαγκαράδᾳ Βόλου τὴν Δημοδιδασκάλισσαν κ. Ἐλένην Πετρίτου, ἐν Ἀμφίση τὸν κ. Γ. Τσουμῆν, ἐν Ζούρτῃ Ὀλυμπίας τὴν Δημοδιδασκάλισσαν κ. Σταματίναν Κατράκη, ἐν Πλατάνῳ Ναυπακτίας τὸν Δημοδιδάσκαλον κ. Κωνστ. Γούραν, ἐν

Μακρυνίτῃ τὸν Δημοδιδάσκαλον κ. Διομήτην Διακουμῆν, ἐν Λευκάδι τὴν Δημοδιδασκάλισσαν κ. Ἐλένην Ἀσπροϊέρρακα, ἐν Σύρῳ τὸν κ. Βεκιάρηλην βιβλιοπώλην, ἐν Αἰδηψῷ τὸν κ. Ι. Δ. Τσιρικῆν — Ἐν Σμύρῃ τὸν κ. Γεώργ. Γεράκη (παρὰ τῷ Λυκείῳ κ. Ν. Ἀρώνῃ), ἐν Χίῳ τὸν κ. Κανελλάκη, ἐν Γαλαζίῳ Ρουμανίας τὸν κ. Π. Χριστοδούλου, ἐν Χάλκῃ τὸν φίλον ἰατρόν κ. Ἐμμ. Κωνσταντινίδην καὶ ἐν Κυθωνίαις (Ἀἶβαλῆ) τὸν κ. Σανῆκον.

— Πᾶσα αἴτησις συνδρομῆς δέον νὰ συνοδεύηται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου.

— Ὁ Ἄος τόμος τοῦ περιοδικοῦ δίδεται ἀντὶ δύο δραχμῶν εἰς τοὺς συνδρομητὰς, ἀντὶ τριῶν δὲ εἰς τοὺς μὴ τοιοῦτους.

Συνιστῶμεν ταῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν τὴν «Φιλόκαλον Πηνελόπην» τὸ πλοῦσιον τοῦτο εἰς χειροτεχνήματα καὶ σχέδια μηνιαίων περιοδικῶν, οὗ ἡ ἔτησις συνδρομὴ εἶνε ἐνταῦθα μὲν δραχ. 8, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις 9, καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 10. Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης ὁ κ. Α. Ἀλεξιάδης. Γραφεῖον ἀπέναντι Νέου Θεάτρου.

Εἰς οὐδένα θέλει ἀποσταλῆ τὸ φύλλον τοῦτο ἐὰν δὲν κητχθῆ τὴν συνδρομὴν του.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Αἱ Νέαι Ἰδέαι» ἐπὶ τῆς πλατείας Ἁγίου Γεωργίου Καρύστης.